

[Aksel Larsen.]

her i tinget; hvis jeg ikke husker meget fejl, var det radikale partis ordfører heller ikke særlig velvillig, men når det radikale parti nu er så interesseret i en sådan undersøgelse, som det ærede medlem hr. Baunsgaard gav udtryk for, så er der jo chancer for, at vi får den iværksat.

Og når jeg nu taler om dette, så lad mig med det samme sige et par ord til det ærede medlem hr. Erik Kragh, som advarer mod at sige farvel til Atlantpagten, som ønsker NATO opretholdt, som i øvrigt mener, at NATO har det udmærket militært set, og at der kun er noget politisk kval, og som samtidig bruger som argument, at Warszawapagten jo stadig eksisterer. Jeg synes ikke, man skulle glemme, at sideløbende med de utvivlsomme opløsningstendenser, vi har iagttaget og iagttager i NATO, har der været og er der opløsningstendenser også i Warszawapagten eller Warszawablokken, hvis man foretrækker det udtryk. Men ganske vist synes det, som om Warszawablokken på det sidste ministermøde — det blev holdt for en halvanden måned siden — blev svejset noget sammen igen. Man bør ikke være blind for, at hvis noget sådant er sket, så er det sket under indtryk af de manøvrer, der blev foretaget under valgkampen i Vesttyskland omkring spørgsmålet spredning eller ikke-spredning af atomvåben. Her fremsatte USA sit forslag og forfægtede, at selvfølgelig skulle der ikke ske yderligere spredning af atomvåben, men man skulle alligevel have lov til at etablere en MLF-styrke, hvorved Tyskland indirekte kom i besiddelse af atomvåben og fik fingeren på aftrækkeren. For mig er der ingen tvivl om, at dette bevirkede, at Warszawalandene ligesom rykkede tættere sammen, at man muligvis for en tid fik standset den begyndende opløsning. Man ser altså, at tingene hænger sammen, og at man ikke ustraffet kan foretage sig noget politisk eller militært på den ene bloks side, uden at det virker på den anden side og måske aldeles ikke i ønskelig retning.

Det ærede medlem hr. Erik Kragh sagde, at vi ikke ved, om den russiske sameksistenspolitik er noget varigt, eller om det er noget midlertidigt taktisk. Jeg kan ikke forstå, at det ærede medlem hr. Erik Kragh ikke kan se det, som ellers de fleste indsigtfulde mennesker kan se, og som også adskillige militære ledere har set, nemlig at alt det, der er foregået i de sidste år, viser, at Sovjetunionen absolut ikke ønsker krig, men er dybt interesseret i varig fred og vil gå meget langt for at undgå at blive indviklet i krigeriske handlinger. Så vidt jeg kan se — jeg tror, andre kan se det samme — er det øjensynlig sådan, at hverken Sovjetunionen eller Kina ønsker at engagere sig militært i Vietnam. Men Kina synes ikke at ville have noget imod, om de kunne få det lagt sådan til rette, at Sovjetunionen bliver engageret militært i Vietnam. Og det ser for mig ud, som om Sovjetregeringen i denne forbindelse koncentrerer sig om at operere på en sådan måde, at den ikke kompromitteres for meget over for udviklingslandenes befolkning, men alligevel ikke på nogen som helst måde risikerer at komme i en konflikt.

Ja, ud fra iagttagelsen af sådanne ting og en sådan udvikling kommer jeg til det resultat, at man kan bygge på sameksistenspolitikken, og jeg tror, det ville være gavnligt at gøre det, det ville føre til yderligere afspænding i denne verden. Men jeg kan jo så ikke andet end falde tilbage i mit gamle syndefulde levned og sige, at nu har vi igen fået illustreret, at krig og krigsvæsen er noget meget farligt, som man ikke bør lade generaler bestemme over.

Hvad angår det ærede medlem hr. Baunsgaard, synes jeg, det var uberettiget, at han var så vred på mig. Han ville gøre mig opmærksom på, at den såkaldte VR-plan ikke alene indeholdt noget om, at nu skulle man passe på, at lønmodtagernes lønninger ikke steg for meget; der var også noget andet om indkomstpolitik, bl. a. noget om skærpet indsende med priser. Ja, det ved jeg godt; men nu har jeg set så meget om ind-